

til regnskab for det, også er dem, der må være erstatningsansvarlige.

Jeg kan tilføje, at jeg har utrolig stor forståelse for de mennesker på Nørrebro, som driver deres erhverv dér, for butiksindehavere og de ansatte og for forretningerne og anden aktivitet på Nørrebro; jeg kommer der faktisk med jævne mellemrum. Men jeg tror alligevel, man skal tænke sig ret godt om, før man prøver at definere en situation, hvor det offentlige skal gå ind som en slags forsikringselskab og dække de skadelidtes tab. Grundprincippet er jo, at de, der forøver hærværket, også må stå til regnskab for det og dermed også være erstatningsansvarlige. Det var det hovedsynspunkt, som justitsministeren var inde på i går, og som jeg ved man havde rig lejlighed til at drøfte i detaljer.

Peter Skaarup (DF):

Nu synes jeg, vi får forskellige meldinger. Faktisk sagde justitsministeren i går, at det var noget, han måske ville overveje at gå ind i, og som jeg lige har læst op, er det sådan, at den socialdemokratiske ordfører har sagt, at det er noget, man skal se på i form af at åbne statskassen.

Jeg er da fuldstændig enig med statsministeren i, at det skønneste ville være, at man kunne gå til de hærværksmænd og ballademagere og sige: Værsgo, her er regningen, så har I bare at betale! Men vi ved vist alle sammen godt, at for det første har man ikke anholdt særlig mange af dem, der deltog, og for det andet er det meget langt fra at være sandsynligt, at de ville være i stand til at betale den pågældende regning. Og når det offentlige ikke er i stand til at løse den opgave, det er sat til, nemlig at opretholde ro og orden, er der vel ikke ret mange andre udveje end at lade det offentlige betale omkostningerne, som også den socialdemokratiske ordfører har sagt.

Derfor vil jeg godt høre: Hvad er regeringens holdning til det her? Vil man yde en form for erstatning fra det offentliges side, eller vil man ikke?

Klaus Kjær (DF):

Det er vel ikke statsministeren ubekendt, at man også kan ifalde erstatningsansvar for f.eks. undladelser, hvis der i øvrigt er begået fejl i forbindelse med denne undladelse, og derfor vil jeg godt spørge statsministeren: Hvad er i princippet forskellen mellem dette her, og at en husejer eksempelvis ikke har fået ryddet sit for-tov for sne, fordi han ikke kunne finde nøglen

til det redskabsskur, hvor hans kost står, og en medborger så falder og brækker benet? Hvad er forskellen mellem den situation, og at politiet ikke kan komme borgere til undsætning og forhindre hærværk, fordi det ikke havde nøglen til skabet med radiokommunikationsudstyret?

Jeg skal derfor også spørge statsministeren, om han vil tage initiativ til, at de borgere, som er kommet økonomisk i klemme på grund af fejl og forsømmelser fra politiets side, holdes skadesløse.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Statsministeren har nu flere gange henvist til den debat, vi havde med justitsministeren i går, og må jeg så tillade mig at citere justitsministeren:

»Mange af de spørgsmål, som hr. Skaarup stiller, ved jeg, hr. Skaarup også vil stille i morgen her i salen til mundtlig besvarelse af statsministeren. Derfor må hr. Skaarup bære over med mig, hvis jeg ikke har taletid til at svare indgående på alt det, hr. Skaarup har spurgt mig om, og derfor må jeg henvise til de spørgsmål, der bliver stillet i morgen.«

I går oplevede vi altså, at man henviser til i dag, og i dag henviser man så til i går, og den holder altså ikke, statsminister. Men lad mig stille et meget enkelt spørgsmål, som også er meget enkelt at svare på: Er erstatningsretten, som statsministeren henviser til, til hinder for, at det offentlige i en konkret situation som det, der er sket på Nørrebro, påtager sig en erstatningsforpligtelse?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Hr. Klaus Kjær havde en historie, som handlede om en kost, der var blevet væk, og sådan noget. Jeg kender ikke den konkrete oplevelse, og jeg ved slet ikke, om det var sit eget hus, han talte om, eller om det var sommerhuset. Men jeg ønsker held og lykke på færdens med at finde nøglen.

Til den anden spørger, hr. Thulesen Dahl: Jamen er selve hr. Thulesen Dahls dokumentation egentlig ikke én lang understregning af, at det her ikke er seriøst? Nu står hr. Thulesen Dahl her og siger, at i går stillede han et spørgsmål til justitsministeren, og på samme tidspunkt havde han allerede stillet det samme spørgsmål til statsministeren. Det er jo ikke seriøst.

Et godt råd: Hvis der er en seriøs interesse for at finde nogle løsninger, skal hr. Thulesen Dahl gribe det helt, helt anderledes an. Så skal